
Konstytucja Wielkiej Loży Narodowej Francuskiej.

Ars Regia : czasopismo poświęcone myśli i historii wolnomularstwa 3/2(7),
77-78

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

CONSTITUTION DE LA GRANDE LOGE NATIONALE FRANÇAISE*

La Franc-Maçonnerie a son fondement essentiel dans la foi en une Puissance Suprême exprimée sous le nom de Grand Architecte de l'Univers. Ses principes se résument en ces deux maximes: „Connais-toi toi-même” et „Aime ton prochain comme toi-même”.

La Franc-Maçonnerie est une libre association d'hommes indépendants, ne relevant que de leur conscience, qui s'engagent à mettre en pratique un idéal de paix, d'amour et de fraternité.

Elle a pour but le perfectionnement moral de l'humanité et pour moyen la propagation d'une vraie philanthropie par l'emploi des usages et formes symboliques.

Elle impose à tous ses adeptes le respect d'opinions d'autrui et leur interdit toutes discussions politiques et religieuses, afin de constituer un centre permanent d'union fraternelle où règne une harmonie parfaite de pensées. Les Francs-Maçons s'assemblent dans des endroits spéciaux, dénommés Loges, afin d'y travailler rituellement avec zèle et assiduité, et ne doivent y admettre que des hommes majeurs, de réputation parfaite, gens d'honneur, loyaux et discrets, dignes en tous points d'être leurs Frères.

Ils apprennent dans les Loges à aimer la Patrie, se soumettre aux Lois et à respecter les autorités constituées, à considérer le travail comme un devoir essentiel à l'être humain qu'il fortifie et rend meilleur et, en conséquence, à honorer le travail sous toutes ses formes; à faire par la parole, par l'exemple, par les écrits toute propagande utile sous réserve du secret maçonnique; à se souvenir qu'un Franc-Maçon doit sans cesse aider et protéger ses Frères, même au péril de sa vie; à conserver envers et contre tous le calme, la réflexion, en un mot, la complète maîtrise de soi, quelles que soient les circonstances de son existence et de son activité.

KONSTYTUCJA WIELKIEJ ŁOŻY NARODOWEJ FRANCUSKIEJ

Fundamentem Wolnomularstwa jest wiara w Siłę Najwyższą, nazywaną Wielkim Architektem Wszechświata. Założenia wolnomularstwa sprowadzają się do dwóch zasad:

„Poznaj samego siebie” i „Kochaj twego bliźniego jak siebie samego”.

Wolnomularstwo jest wolnym związkiem ludzi zależnych tylko od ich własnego sumienia, którzy zobowiązują się wprowadzać w życie ideał pokoju, miłości i braterstwa.

Wolnomularstwo ma za cel moralne doskonalenie ludzkości; cel ten realizuje dzięki upowszechnianiu prawdziwej filantropii, wyrażonej w formach symbolicznych.

Wolnomularstwo nakazuje swym członkom szanowanie opinii innych; zabrania wszelkich dyskusji politycznych i religijnych, po to, aby ustanowić trwałą ośrodek braterskiego związku, w którym panuje doskonała harmonia myśli.

Wolnomularze zbierają się w miejscach specjalnych zwanych Łożami, aby móc pracować tam rytualnie, pilnie i gorliwie, dopuszczając do nich wyłącznie ludzi pełnoletnich, posiadających nieskazitelną opinię, godnych pod każdym względem pozostawać ich Braćmi.

Wolnomularze uczą się w Łożach:

- kochać Ojczyznę, podporządkować się jej prawu, szanować konstytucyjne władze;
- szanować pracę w każdej formie, uważać ją za główny obowiązek istoty ludzkiej, obowiązek, który umacnia ją i czyni lepszą;
- rozpowszechniać zasady te słowem, przykładem, pismem i w każdy użyteczny sposób; z ograniczeniem związanym z sekretem masońskim;
- pamiętać, że Wolnomularz winien zawsze wspierać i chronić swych Braci, nawet za cenę własnego życia;
- zachować spokój, rozagę i całkowite panowanie nad sobą we wszystkich okolicznościach zawodowych i życiowych.

* Biuletyn Łoży Polskiej „Copernic”, nr 3, styczeń 1993